

VERHUISBERICHT

Een paar weken geleden berichtte The New York Times over een verrassend groeiende industrie in Amerika: de fysieke verplaatsing van oude huizen. De ietwat surrealistische activiteit van het transporteren van complete, intacte gebouwen van A naar B, soms op wel 150km afstand.

Een eensgezinswoning bijvoorbeeld, wordt omhoog gekrikt – zoals een auto met een lekke band – zodat lange buizen tussen het huis en zijn fundering kunnen worden gestoken. Vervolgens wordt het huis heel voorzichtig losgemaakt van het grondoppervlak en op een oplegger geladen. Als je denkt dat dat nog redelijk eenvoudig klinkt, bedenk dan dat sommige huizen ‘in twee of meer delen moeten worden gebroken’ en dat hele daken ‘verwijderd moeten worden.’ Zo kunnen ze ‘onder elektriciteitskabels, bruggen en bomen door,’ op weg naar hun nieuwe locatie.

Een klant grapt: ‘Het laatste wat je wil is dat je ’s ochtends wakker wordt en merkt dat ze alvast een kamer hebben meegenomen.’

Het transport van een intact huis over Amerikaanse snelwegen kan een paar dagen duren. En wat erger is, ‘het kan honderdduizenden of zelfs miljoenen dollars kosten.’ Een job was zo complex, meldt het artikel, ‘dat met een bulldozer een hele nieuwe begaande weg moest worden aangelegd,’ enkel en alleen om het huis van zijn oude locatie te verplaatsen.

En dan ben je er nog lang niet. Een huis kan bijvoorbeeld, eenmaal op zijn nieuwe plek, deels hermonteerd moeten worden. Dat betekent dat je ‘het huis als een puzzel van duizenden stukjes opnieuw in elkaar moet zetten,’ aan de hand van technische notities, foto’s en gedetailleerde architectonische tekeningen, heel nauwgezet om te voorkomen dat je onderdelen op de verkeerde plaats terugzet.

Toen ik dat las, moest ik meteen denken aan de dinosaurusskeletten die nu in alle rust in musea over de hele wereld staan. Wat als iemand, ergens, iets fout heeft gedaan? Wat als ze de verkeerde schedel op de verkeerde ruggengraat hebben geplaatst – of niet de juiste poot of het juiste kaakbeen – en het complete skelet ontmanteld moet worden?

Want stel je voor, je huis verhuist 200km en je slaapkamer wordt door pure onoplettendheid aan de verkeerde etage bevestigd. Of twee huizen raken onderweg met elkaar vermengd – dat zou nog wel eens nieuwe architecturale stijlen kunnen opleveren. Met een beetje fantasie zou dat zelfs de toekomst van de architectuur kunnen zijn: laad de Taj Mahal, het Vaticaan, Trafalgar Square en een complete Amerikaanse buitenwijk op een stuk of dertig opleggers en laat die verongelukken op een afgelegen Duitse snelweg. Fotografeer de gevolgen.

Maar zou het niet veel makkelijker zijn huizen te bouwen die erop zijn gemaakt ooit te worden verplaatst? In de structuur van het pand worden wielen geïntegreerd, katrollen en tandwielen en andere machineonderdelen die verhuizing mogelijk maken. Een gebouw zou zich simpelweg op het plaatselijke treinspoor kunnen hijsen en er stiltejes vandoor gaan. Je geeft je huis op als vermist, maar Interpol zal het snel vinden: de ramen ingeslagen en de muren bespoten met graffiti, staat het ergens langs de weg in Thessaloniki.

Het mist je.

Met dat in gedachten, las ik iets over een nieuw project van de Australische architect Andrew Maynard. Zijn Corb v2.0 is een speculatief huizencomplex dat is bedoeld als een update van Le Corbusiers idee van het huis als ‘machine om in te leven.’ Hij voert dat idee door tot in het logisch extreme. Zo stelt hij

voor nieuwe woonwijken te voorzien van een permanente containerkraan, zoals je die in de haven van Rotterdam vindt. De machine zou de huizen voortdurend van plaats kunnen laten wisselen. Als een gezin niet gelukkig is met de plek waar het woont, hoeft het maar een dag te wachten. ‘Gisteren was dit een penthouse appartement aan de andere kant van het complex,’ verklaart Maynard, ‘vandaag vindt het gezin zijn huis terug op de begane grond.’ Je kunt omhoog, omlaag, links, rechts – zelfs 180 graden draaien en de andere kant op kijken. Je kunt de zon zien opkomen in plaats van ondergaan, uitkijken op een meer in plaats van een bos.

Zoals Maynard het voorstelt, beweegt die reusachtige kraan zich vlotjes voort tussen die ‘verplaatsbare huizenmoduux.’ Bewoners kunnen wakker worden op een andere plek, misschien wel dichterbij de parkeerplaats. Buren hebben voortdurend nieuwe buren. Zo ‘heeft iedereen net zo vaak een penthouse als een gelijkvloers’ – een revolutionaire nieuwe kijk op onroerend goed.

Als je dat verder doorvoert, heb je meer nodig dan geïsoleerde clusters van containerhuizen aangesloten op één machine. Dan heb je duizenden van die complexen nodig, hele wijken, steden, landen, continenten, met elkaar verbonden door ononderbroken spoorlijnen. Een huis uit Amerika duikt al snel op in Mexico, een huis uit Utrecht verkast naar Sri Lanka. Immigratiewetten worden herschreven, met ingewikkelde architecturale kleine lettertjes. Outlaws bewegen zich heen en weer over de International Date Line, belasting ontduikend, terwijl astronauten neerkijken op grote menigten huizen: hele steden die migreren over de aardbol.